

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τὴν χόρον ἡμῶν ὑψηλαίαι καὶ ὑπὸ του Οὐλομηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσώτερικου : Ἑξωτερικου :

Ἐτησίαι ὄρ. 8,— Ἐτησίαι φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνη 2,50 Τριμήνη 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, ἑσώτερ. λ. 10; Ἐξωτερ. λ. 16
Φύλλα ἀπορηγομένου ἐσῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Εὐριπίδου ἐρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἀπριλίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 19

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΔΡΕΪ ΒΑΛΔΕΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ' (Συνέχεια)

— Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε. Μπορούμε τώρα να ζήσουμε δίκαια στη Ροχέτη, με το εισόδημα του κτήματός, με τη μικρή μας γεωργία και κτηνοτροφία; ο πατέρας μου λοιπόν ελπίζει να επιστρέψω κοντά σας, έστω και αν δεν έχουμε τίποτα εκεί κάτω...

— Το έποιοι είναι και πιθανόν...

— Πολύ φοβόμυαι...

— Ἄλλ' αφού ή μητέρα σου είναι άρρωστη, ποιος διευθύνει τὸ κτήμα;

— Ὡς τώρα, ή αδελφή μου κ' εγώ' αφότου έβουγα, ή αδελφή μου μονάχη της.

— Και τί ηλικίαν έχει;

— Είναι δυό έτη μικρότερα μου... δεκαπεντέμισυ ετών.

— Και ποιος σας έμαθε να καλλιεργείτε τη γή και ν' ανατρέφετε ζώα;

— Κανείς. Διαβάσαμε τα βιβλία που μάς εδίαλεξε ο πατέρας κ' έπαίρναμε τας συμβουλὰς των χωρικών.

— Ο πατέρας σας, αούγων, ήξευρεν

δτι σεις οι δυο θα διευθύνετε τὸ κτήμα;

— Μάλιστα, πλοίαρχέ μου. Η μαμά ήτο άρρωστη πρό πολλού. Έκοιμάτο διαρκώς δια ναποκοιμήξη τη λύπη της. Η καθυμένη μου ή μητέρα!...

— Τότε λοιπόν ο πατέρας σας έχει μεγάλη εμπιστοσύνη σε σας τους δυο.

— Ὦ, βέβαια, απεκριθή υπερηφάνως ο Πέτρος. Πριν φύγη, μάς εκαμπληρηξούσιον εις τὸ συμβολαιογραφείον να διαπραγματευομεθα κατά την άπουσίαν του δ'λας τας υποθέσεις, ακόμη και να τραβοῦμε χρήματα, άν ελαμβάναμεν άνάγκην, από τὸν συμβολαιογράφον.

— Τότε θα ήμπορούσας να ταξειδεύσας και ὑπό άλλους όρους...

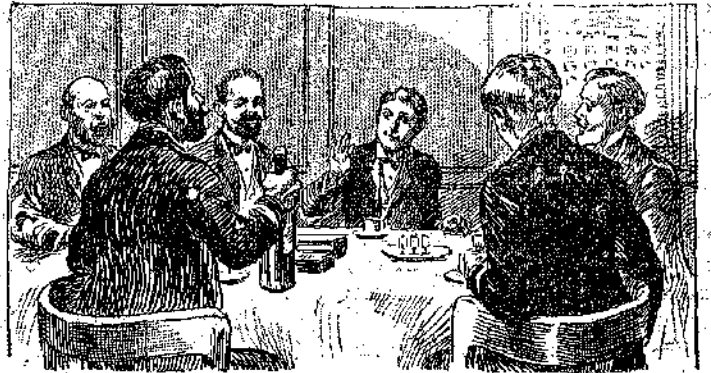
— Ναι, βέβαια, και χωρίς να πάρω λεπτόν, διότι είχαμεν πωλήσει εις μίαν ήμέραν δένδρα άξίας πέντε ήλιαδων φράγκων, και καθ' έβδομάδα έπωλούσαμεν τα προϊόντα μας. Ἄλλα δεν ήτο φρόνιμον να πάρω μαζί μου χρήματα, αφού άφίνα μάγας δυο γυναίκας, χωρίς να γνωρίζω ποτε και πος θα εύρισκα τὸν πατέρα μου. Έπροτίμησα να ταξειδεύσω εργαζόμενος.

— Τα αισθήματά σου μου άρέσουν πολύ, ειπεν ο κ. Δελάρ. Καλόν είναι να κάμνη κανεις τὸ καθήκον του' άλλ' ακόμη καλλίτερον είναι να κάμνη κανεις περισσότερον από τὸ καθήκον του.

— Ο Πέτρος άφησε προς τὸν λαμπρόν άνθρωπον τείνων

την χείρα. Ὁ πλοίαρχος τὸ τήν ξεσφίξε λέγων:

— Εἰς τὸ Βουένος Ἄυρες θα σε παρυσιασω και θα σε συστήσω εις τὸν πρόξενον της Γαλλίας, ο οποιος εἰνε φίλος μου. Αὐτός θα σε βοηθήξη εις τα διατήματά σου και πολύ γρήγορα θα ένα-

«Ὁχι, ευχαριστῶ, ειπε...» (Σελ. 162, στ. 6')

γαλιεθής τὸν αγαπητόν σου πατέρα.

ἘΟ Πέτρος γίνεται γραμματέας τὸν πλοίαρχου

— Ὦ, ευχαριστῶ, σας ευχαριστῶ πολύ, πλοίαρχέ μου, άνεκραξεν ο Πέτρος. Ποτε δεν θα λημονήσω τὴν κλωσύνην σας. Σας παρακαλῶ τώρα να μου ειπήτε τι εργασία θα κάμνω πλησίον σας.

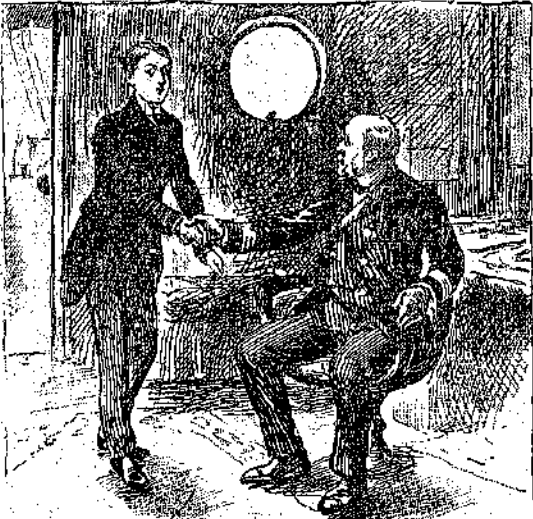
— Ὅμιλες και γραφεις τρεις γλώσσας, μου ειπαν.

— Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε.

— Θα μου μεταφράσας αὐτὸ τὸ ισπανικόν έγγραφον γαλλικά, γερμανικά και άγγλικά. Εἰσαι μουσικός; παίζεις πιάνο;

— Ναι, άλλα μετριως. Ἐν έτος τώρα είχα να κάμω περισσότερον με τα ξυλουργικά και τα κηπουρικά εργαλεία παρὰ με τα κόνκαλα τὸν πιάνου. Ἐν τούτοις επαίξασαι κάτρω-μαδὸν με τὴν Καμίλλην δυο ώρας τὴν ήμέραν.

— Θα παίζης λιγάκι πιάνο στο σαλόνι, δια να ζωηρεύουν αι έσπεριδες. Δεν επιθυμῶ να πληττουν οι επιδάται

«Ὁ Πέτρος, άφίνας τείνων τὴν χείρα...» (Σελ. 161, στ. 6')

μου. Και θα με αντιπροσωπεύεις εἰς τα φερώνονα τὰς διασκεδάσεις.

— Μ'γάλη μου τιμὴ, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, χαιρετῶν εὐσεβάτως μὲ τὴν ἀγαθὴ ἐκείνην χάριν, ἡ ὁποία ἦτο τὸ ἰδιαιτέρον του βέλγητρον.

"Ὁρχιος τὴν ἐργασίαν του καὶ ὁ πλοίαρχος ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσίν του. Τῷ εἶχε δώσῃ νὰ κάμῃ τὰς μεταφράσεις ἐκείνας διὰ νὰ μὴ λησμονῆ τὰς ξένας γλώσσας, αἱ ὁποῖαι ἤμποροῦσαν νὰ τῷ χρησιμεύουσιν. Ἡ αὐτὴ πατρικὴ σκέψις τὸν ὠδήγει, ὅταν τὸν ἐπεφορῆζε νὰ διασκεδάξῃ τοὺς ἐπιβάτας του με μουσικῆν. "Ἐτσι, ἐσυλλογιζέτο, θὰ μελετῆ πάντοτε ἄλλογον καὶ δὲν θὰ ξεχάσῃ ὅ,τι ξεύρει».

Ἡ ὄρα τοῦ γεύματος ἐπλησίαζεν. Ἐκάλεισεν τὸν ὑποπλοίαρχον, ἕνα ὥραιον νέον, μὲ χαλκόχρουν ἀρρενωπὸν πρόσωπον, ἑμπνέον ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν συμπάθειαν.

— Κύριε Ροαγιέ, τῷ εἶπε, σὰς συνιστῶ τὸν κόμητα Πέτρον Ριονσαί, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου, θὰ εἶνε ὁ γραμματεὺς μου. Ὄδηγῆσατέ τον εἰς τὸ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν. Θὰ εἶνε μαζί σας.

— Καλῶς ἤλθετε, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος πρὸς τὸν Πέτρον. Σκοπεύετε νὰ γίνετε ναυτικός;

— Μα τὴν ἀλήθειαν, ἀπήντησεν ὁ νεὸς, δὲν μ'ἐλκύει πολὺ αὐτὸ τὸ στάδιον· καὶ διὰ νὰ τὸ ἀκολουθῆσθαι κανεὶς, πρέπει νὰ τὸ ἀγαπᾷ ἐμπισθῶς, διότι εἶνε τραχὺ.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ κ. Δελάροζ, εἰς τὸν ὁποῖον ἕκαμιν ἐντόπως αὐτὴ ἡ ἀπάντησις.

— Ἄλλως τε καὶ νὰ εἶχα τὴν πλέον ἀκατανίκητον κλίσιν, θὰ τὴν κατέπινα, διὰ νὰ μὴ ἀποχωρισθῶ ποτὲ πλέον τοὺς γονεῖς μου καὶ τὴν ἀδελφὴν μου. Ἡ παροῦσα δοκιμασία εἶνε πολὺ σκληρὰ.

Ἡ μητέρα μου θὰ χρειασθῆ μεγάλην ἡθικὴν ἀνακούφισιν, διὰ νὰ συνέλθῃ. Θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐχῇ κοντὰ τῆς, καὶ ὡς τὸ δυνατόν εὐτυχιστέτους, ὅλους ὄρους ἀγάπῃς.

— Ὅπωςδὴποτε χρειάζεται εὐφραδία δι' ὅλους τοὺς ὁρόμους τοῦ ἀνοίγονται ἐμπρός μας, πρὸςεθεσεν ὁ κ. Ροαγιέ.

Κ' ἐπῆρσε μαζί του τὸν Πέτρον, διότι οἱ κώδωνες ἀνήγγελλον τὸ γεῦμα. Μετ' ὀλίγον ἐκάθητόν εἰς τὸ τραπέζι, εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, τὴν προωρισμένην διὰ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ πλοίου.

Εἰς τὸ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν.

Μὲ ἄλλην τὴν ἐξωτερικὴν τὴν τραχὺτητα, οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι ἤσαν ἀγαθαὶ καὶ εὐγενεῖς φύσεις. Ὑπεδέχθησαν φιλικώτατα τὸν πρόστατουμένον τοῦ πλοιοάρχου, ὁ ὁποῖος ὑπεχρῶθη νὰ ξαναδιηγήθῃ τὴν ἱστορίαν του, διὰ νὰ τοῖς

ἐξηγήσῃ τὴν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν παρουσίαν του.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ἠθέλησεν νὰ τὸν κάμουν νὰ πῆῃ κονιάκ καὶ νὰ καπνίσῃ ἕνα ποῦρον. Ἄλλ' ἂν ἕως τότε δὲν εἶχαν ἰδῆ παρὰ τὸν καλοανατεθραμμένον ἔρθηον, τὸν γλυκὺν καὶ ἡμερον ὡς κορίτσι, τὴν ἕλθειαν τὸ δυνατόν ἀγορι, ἀπὸ τὸ ὅποῖον θὰ ἐβγαίνεν ὁ τέλειος εὐπατρίδης.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, εἶπεν· δὲν ἐκάνισσα ποτὲ μου καὶ δὲν θέλω νὰρχίσω. Ὁ πατέρας μου δὲν καπνίζει καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν μιμηθῶ, τῶσον διὰ τὴν ὑγείαν μου, προσέθεσεν, ὅσον καὶ διὰ νὰ μὴν εἶμαι δυσάρεστος εἰς τὴν μητέρα μου. Δὲν θὰ θελήσῃτε βέβαια νὰ μὲ παρασύρете νὰ τὸν παρακούσω καὶ νὰ ποικτήσω μιαν συνήθειαν, τὴν ὁποῖαν μὲ κόπον θὰπέθαλλα κατέπινα.

— Ἄλλα κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος γελῶν· ἐγὼ ἐπὶ δύο ἔτη, ἀπὸ τὰ ἔνδεκα ἕως τὰ δεκάτρία, ἐκάπνιζα κρυφά.

— Δὲν μάρτεσι νὰ κάμνω τίποτε κρυφά, εἶπεν ὁ Πέτρος ὑπερηφάνως. Δὲν θὰ ἤμποροῦσα νὰ κυριεύω κατὰ πρόσωπον τὸν πατέρα μου ἂν τὸν ἀπατεύσα ποτὲ εἰς τὸ παραμικρόν.

— Εἰσθε εἰς τῶσον βαθμὸν εὐσυνείδητος;

— Ὁ, ναί, καὶ ὁ πατέρας μου τὸ ξεύρει. Δι' αὐτὸ μοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον. Ξεύρει, ὅτι ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγὼ εἴμεθα ἀνέκονοι νὰ πύμω καὶ τὸ ἐλάχιστον ψεῦμα. Ὅταν εἴμεθα μικροί, μοῦ ἔλεγε: «Μὴν ψεύδεσθε ποτέ. Λέγετέ μᾶς ὅ,τι σὰς συμβαίνει, ὅ,τι κάμνετε. Ὅσῳκις κάμνετε κανένα κακόν, νὰ ἐρχεσθε, νὰ μοῦ τὸ ἐξομολογήσθε εὐλικρινδῶς.» Καὶ τὸ ἐκάρμομεν.

— Δὲν σὰς ἐμάλωνα;

— Ὁ, ὄχι! Μᾶς ἔδιδε μόνον νὰ ἐνοητῶμεν διατί ἦτο κακόν καὶ μᾶς ἐπέειθε δια τῆς λογικῆς, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ξανακἀμωμεν. Αὐτὸ μᾶς ἔρθανε.

— Ἐτσι ἐνώπῃ τὴν ἀνατροπὴν, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ροαγιέ, ἔτσι μορφώνεται χαρακτήρ. Αἱ τιμωρίαι, τὸ ζῆλον, κάμνουσι ψεύστὰς καὶ ταπεινοὺς, ἡ προκαλοῦν τὴν ἐπανάστασιν. Ἄν ἀποκτήσω ποτὲ παιδιά, θὰ προσπαθῆσω νὰ τα κάμω νὰ σὰς ὁμοιάσουν, κύριε Ριονσαί.

— Σὰς εὐχαριστῶ, μὲ κοιλαεύετε πολὺ, εἶπεν ὁ Πέτρος κοκκινίζων.

— Ὅστε λοιπὸν, οὗτε ἕνα ποιητικὸν κονιάκ; ἠρώτησεν ὁ δεύτερος ὑποπλοίαρχος Κερνίς.

— Ὅχι, σὰς παρακαλῶ, μὴν ἐπιμένετε· δὲν ἔχει κανέν θέλγητρον δι' ἐμέ. Βίξεύρω, ὅτι θὰ εὐχαριστήσω τοὺς ἰδικούς μου μὴ πίνων πνευματώδη ποτὰ, διὰ πᾶσιν ἀκόμη κοῖρον καὶ ἴσως διὰ παντός. Θὰ τὸ κάμω.

— Ὁρισμένους εἶσαι πολὺ φρόνιμος.

ἀνέκραξεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κερνίς· θὰ πιθόμεν τὸ μερτικὸ σας στὴν ὑγείαν σας.

— Ὅ μ'εὐχαριστήσετε πολὺ, εἶπεν ὁ Πέτρος χαιρῶν ὅτι ἀπηλλάσσοτο ἀπὸ τὰς ὀχληρὰς αὐτὰς προτάσεις, αἱ ὁποῖαι προήρχοντο μὲν ἐξ ἀγαθοῦ αἰσθήματος, ἀλλὰ τὸν ἠνάγκαζαν ν' ἀρνηθῆται ἐπιμῶνως, τὸ ὅποῖον ἤμποροῦσε ἐπιτέλους νὰ θεωρηθῆ καὶ ὡς ἀγένηια.

Ἐν τῷ μεταξύ εἰσῆλθεν ἕνας ὑπῆρέτης καὶ εἶπεν ὅτι ὁ πλοίαρχος ἀνέμενε τοὺς κυρίους ἀξιωματικούς εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς πρώρας.

Ἐστηκῶθησαν ὅλοι ἀμέσως, εὐπειθεῖς εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἀνωτέρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

Ἐσπερὲς ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ ὥραιος. Κανεὶς δὲν ὑπέφερε, διότι ἡ θάλασσα ἦτο γαλήνια. Τὸ θέρος παρετεινέτο καὶ ἡ παράτασις αὐτὴ ἠνάγει τοὺς ἐπιβάτας τῆς «Ὠβέρνης» καὶ τοὺς ἀπήλλασεν ἀπὸ τὰς ἰδιότητάς, τὰς κάποτε ἀγρίας, τοῦ Γασκωνικοῦ Κόλπου.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα καταφώτιστος, ἦτο γεμάτη κόσμον. Ἄλλοι ἔπαιζαν, ἄλλοι ἐδιδάσκον, ἄλλοι περιετοίχιζαν τὸ πιάνο. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτον ὁ πλοίαρχος καὶ ἡ κυρία Ζολιέ μὲ τὴν κόρην τῆς.

Ὅταν εἶδαν τὸν Πέτρον, ἐμειδίασαν πρὸς χαιρέτισμόν καὶ τῷ ἔτειναν τὰς χεῖρας, τὰς ὁποῖας ἐκεῖνος ἠσπάσθη κατὰ τὴν συνήθειάν του. Τοῦτο ἐξέπληξε κάπως τοὺς παρευριστομένους, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοὺς ἀπέχεσθ. Ἄν κ' ἐγκάτελειφε τοὺς κομψοὺς καὶ ἰπποτικὸς τρόπους τῶν πατέρων τῆς, ἡ σημερινὴ κοινονία ἐν τούτοις τοὺς ἐκτιμᾷ. Οἱ σπάνιοι ἄνθρωποι, εἰ ὁποῖοι τοὺς διατηροῦν, διακρίνουσι πάντοτε τιμητικῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολυαἰθμῶν ὀπαδῶν τοῦ συγχρόνου σανατοσίνισμου. Ἡ εὐλκρινῆς ἄλλως τε ἀπλότης τοῦ νεοσφ κόμητος ἐμάρτυροι εἰς τὴν εὐγενικὴν ἐκείνην χάριν τῷ ἦτο φυσικὴ καὶ ὄχι προσποιητῆ. Μὲ μιαν λέξιν, ἦτο εὐπατρίδης, ἀριστοκράτης, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

(Ἔσεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΦΩΡΓΙ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΡΑ

- Λέει φλωργὶ περήφανο
Σὲ φτωχὴν πεντάρη·
- Ποιὰ τοῦ κόσμου σ' ἐπίλασε
Τόχα κουταμάρα;
- Κί' ὅμως! Μὲ ἀδελφοῦλές μου.
Τόσας κι' ἄλλες τόσας
- Κάποτε σὲ ἀλλάθανε...
Δὲν οἱ κακὲς γλώσσας!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΤΡΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

'Αγαπητοί μου,

ΣΟΙ διαβά-
ζουτὸν «Πέ-
τρον Ριον-
σαί», θυμα-
ζου, φαίνε-
ται, πολὺ τὸν
μικρὸν ἦρωα
καὶ συλλογι-
ζονται: ὑπάρ-
χουν λοιπὸν
τοσὸν ἔκτα-
κτα παιδιά;..

Ἀλήθεια εἶνε σπάνια, ἀλλὰ ὑπάρχουν. Ἐμπορεῖ κανεὶς νὰπαντήσῃ καὶ εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὴν πραγματικότητα. Ἐγὼ ἐξαφνα γνωρίζω μερικά, ποὺ μοῦ ἐνθουμάζουσι τὸν Πέτρον Ριονσαί. Κ' ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε τὸ παιδί, παρὶ τοῦ ὁποῖου μοῦ δίδεται σήμερον ἀφορμὴ νὰ σὰς ὀμιλήσω. Τὸ παιδί αὐτὸ παρουσάζει καὶ χάρι ἄλλο ἐξαιρετικόν: διαφεύδει τὴν παροιμίαν ποὺ λέγει ὅτι «ἀπὸ ῥόδο βγαίνει ἀγκάθι». Εἶνε παρατηρητέον τῶροντι, ὅτι τὰ παιδιά τῶν μεγάλων ἀνδρῶν σπανίως εἶνε ἀντάξια τῶν γονεῶν των. Συγγὰ μάλιστα γίνονται ἡλίθιοι καὶ ἀσημαντοὶ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ τὸ παιδί, παρὶ τοῦ ὁποῖου θὰ σὰς ὀμιλήσω, ἐνθ' ἔχει τοσὸν ἕχρον πατέρα, πολλοὶ προβλέπουσι ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ τὸν ἐπιοικήσῃ. Εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ κ. Κωστή Παλαμᾶ, τοῦ μεγάλου μας ποιητοῦ, τοῦ μεγαλύτερου τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων. Καὶ αὐτὸς ποιητὴς μὲ ὠραῖον ἴδαντο, πρῶτοκτάτον, καὶ αὐτὸς λόγιος, μὲ γινῶσιν καὶ μὲ γινώσεις, μελετητῆς, κριτικώτατος. Καὶ καλὸ παιδί, ἡσυχῶν, φρόνιμον, σεμνόν, τοῦ σπυτιοῦ, ἀρωσιωμένον εἰς τοὺς γονεῖς του, εὐπειθὲς, μὲ ανατροπὴν, μὲ χαρακτηριστῆρα. Ποτὲ δὲν τοὺς ἔδωσεν ἀφορμὴν λύπης καὶ σοβαροῦ παραπόνου, ποτὲ δὲν ἠκούσθη διὰ τίποτε κακόν. Δεκαπέντε ἐτῶν ἐτέλειωσε τὸ Γυμνάσιον κ' ἐστάλη εἰς τὴν Ἐβρώπιον διὰ νὰ σκουδάσῃ ἑμπορικὰ. Ἐξῆσε μόνος του, χωρὶς ἐπιβλεψίν, χωρὶς κηδεμονίαν, εἰς τὴν Ἐβρωσίαν, εἰς τὴν Γερμανίαν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Δὲν παρεστράφη ὅμως, δὲν παρεσύρθη, δὲν ἐχάθη, ὅπως θὰ ἐχάνετο ἴσως ἕναξ ἄλλος ξεντευόμενος ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡλικίας, μόνος μέσα εἰς τοὺς πειρασμούς τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεων. Κ' ἐγύρισεν ἀπὸ εἰς εἰς τὸν ἕχρον τοῦ εὐχρηστίζοντος. Τώρα κάμνει τὴν ἠθικήν του εἰς τὸν στρατόν. Κατέπινα θὰ ξεντευθῆ πάλιν διὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ στάδιον του. Θὰ γίνῃ ἑμπορὸς. Καὶ θὰ εἶνε συγχρόνως λόγιος καὶ ποιητῆς. Τὸ ἕνα, βλέπετε, δὲν ἐμποδίζει τὸ ἄλλο, δι' ἐκεί-

νοὺς ποὺ ἔχουν θέλησιν, σταθερότητα καὶ ἰδιωφύειαν, ὥστε νὰ συνδυάζουν τὰ πρακτικὰ μὲ τὰ ὑψηλότερα. Καὶ ὁ Ἄδελφός μου Κοραῆς, εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ Ἀλέξανδρου Παλαμᾶ, ἐμπορεύετο εἰς τὸ Ἀμστερδὰμ...

Χθὲς, μαζί κατὰ σύμπτωσιν, ἔλαβα ἕνα βιβλίον καὶ ἕνα γράμμα. Τὸ γράμμα, ἀπὸ φίλον μας συνδρομητήν, μ' ἐρωτοῦσεν: «Ἐπάρχουν παιδιά σὰν τὸν Πέτρον Ριονσαί;» Τὸ βιβλίον ἐπεγράφετο: «Ἀλέξανδρον Παλαμᾶ — Ἡ Φοινικία — ἀναλυτικὸ σημάσιμα». Καὶ εἶσα: Νὰ λοιπὸν ποῦ ὑπάρχουν! Ὁ νεοσφ Παλαμᾶς δὲν εἶνε ἐν ἀπ' αὐτὰ; Καὶ ὁσονεὐλογιζόμεν τὴν ζωὴν του, τὴν ὑπερασίαν του, τὸ ἔργον του, τῶσον ἐπιθειομένη δι' αὐτὸ κι' ἐμακάρισα τοὺς γονεῖς του. Τι εὐτυχισμένοι, ἀλήθεια! Φαντασθῆτε: αὐτὸ τὸ βιβλίον τοῦ νεοσφ Παλαμᾶ ἀναλῆει τὴν Φοινικίαν, δηλαδή ἕνα ποιήμα τοῦ πατέρα του! Τὸν περασμένον χειμῶνα, ἕνα βράδυ, ἐδιδάσθη ἡ ὠραία αὐτὴ μελέτη ἐνώπιον τῆς «Φοινητικῆς Συντροφιάς». Καὶ ὁ πατέρας, ὁ μεγάλος Παλαμᾶς, εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰκούσῃ τὸν υἱὸν του τὸν ἴδιον, νὰ ὀμιλῇ δημοσίᾳ δι' ἕνα τοῦ ἔργον. Καὶ πῶς; μὲ γινῶσιν, μὲ κρίσιν, μὲ φιλολογικὴν σεμνότητα, μὲ λεπτοσύνην, ὅπως θὰ τὸ ἔκαμιν ἕνας καλὸς κριτικὸς... ἡλικιωμένος. Δὲν εἶνε σπάνιον αὐτὸ; Δὲν εἶνε συγχινητικόν; Δὲν εἶνε τῶροντι μίαν μεγάλην πατρικὴν εὐτυχίαν;

Εἰς τὸ τέλος ὁ νεοσφ κριτικὸς εἶπε: «Ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ συγχωρήσεται, ἂν παραβαίνοντας τὰ καθιερωμένα, πῆρα γιὰ θέμα ἔργον ποῦ φέρει τὸνομα τοῦ πατέρα μου. Δὲν τὸ ἐπράξα ὁμοίως γιατί ἕνας στοχασμὸς, λεπτότερος, μοῦ ἤλθε ὑπὸ τοῦ νοῦ: Ὁ ποιητῆς ἐνώπιον μέσα τοῦ τὸν αὐλο δημιουργοῦ καὶ τὸν ὑλικὸν ἄνθρωπον. Ὅσο καὶ ἂν τὰ δύο αὐτὰ πλάσματα ἀλληλοδένονται καὶ ἀλληλοεπηρεάζονται, εἶνε πλάσματα χωριστά, τοῦλάχιστον γιὰ τὸν τρόπο ποὺ ἐμεῖς συκοινωνοῦμε μ' αὐτὰ. Ὁ ποιητῆς, κι' ἂς στέκεται κοντὰ μας, κι' ἂς μᾶς εἶνε γνωρίμος, ἀπὸ μίαν ἄλλην ὄψιν μᾶς φαίνεται σὰν ξένος, σὰν ὄρανος καὶ σὰν ἄτεκνος. Κι' ἔτσι τὴν «Φοινικίαν», ποὺ σήμερὰ σὰς μίλησα γι' αὐτήν, μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὴν ἔγραψεν ἕνας ποιητῆς (καθὼς λέγει ὁ ἴδιος ὁ Παλαμᾶς ἐτὸν πρόλογόν του,) ποῦ πέρασε καὶ πέθανε τώρα.»

Καθὼς βλέπετε, καὶ ὁ νεὸς Παλαμᾶς μεταχειρίζεται ὅπως ὁ πατέρας του τὴν δημοτικὴν. Τῶσον εἰς τὰ ποιήματα καθὼς καὶ εἰς τὰ πεζὰ του. Εἶνε μάλιστα ἀπὸ τοὺς φανατικώτερος μεταξὺ τῶν νέων δημοτικιστῶν καὶ κάποτε μάλιστα ποῦ ἐνὰς ἐκπαθῆς «γλωσσασμάντων», ὀμιλῶν παρὶ τοῦ γλωσσικοῦ, εἰς παραχώδεῖς ἡμέρας, ἀπέδιδεν εἰς τοὺς «μαλλιαροῦς»

μεταφράσεις τὰς ὁποῖας δὲν ἔκαμιν ποτὲ, (Κεχρῖμπάρα ἀντὶ Ἡλέκτρα, ἡ Κρυφὸ Τσιμποῦσι ἀντὶ «Μυστικῆς Διήγησις»), ὁ μικρὸς Παλαμᾶς εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν διακόψῃ, ἀναφωνῶν:

— Αὐτὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια!..

Οἱ ἀκραταί, ἐξημημένοι, ὄρησαν κατὰ τοῦ μικροῦ ἀυθαδου νὰ τὸν καταποιήσουν. Ἀλλ' ὅμως ἐμαθῆσαν ποῖος ἦτο, τὸν ἐσεβάθησαν κι' ὀπισθοχώρησαν. Πῶς τὸ παιδί τοῦ Παλαμᾶ ἦτο δυνατόν νὰ ἐχῇ ἄλλας ἰδέας ἀπὸ τὸν πατέρα του. Καὶ εἰς τοῦτο ἀκόμη ἔδλεπαν τὸν καλὸν κι' εὐπειθῆ υἱόν, τὸν ὀπαδὸν καὶ τὸν ὑπερασπιστήν, τοῦ ὁποῖου ἐξετιμῶν τὸ θάρρος καὶ τὴν γενναίότητα. Καὶ εἰς τὰς τρικυμιώδεῖς βλέπετε στιγμάς, κατὰ τὰς ὁποῖας πιστεύεται ἡ αὐκωφάντια καὶ ἐξεγείρονται τὰ χριώτερα ἐνστικτὰ τοῦ πλήθους, μίαν ἀρετὴν, μίαν δεικνύοντορ γῆν καὶ πειθαρχίαν, λάμπουσα ἐξαφνα, γίνετὰ σεβαστῆ κι' ἐπιβάλλετὰ...

Σὰς ἀποδόξαι ΦΑΙΔΩΝ

[Ὁ κερκυραῖος ποιητῆς Γεράσιμος Μαρκορᾶς ἀπέθανε τὸν περασμένον Αὐγουστον. Ὁ κ. Φαίδων σὰς ἔγραψε τότε περὶ αὐτοῦ. Σὴμερον δημοσιεύομεν ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα, τὰ τρυφερότερα, τὰ εὐγενικότερα ποιήματα του, τὸ ὅποῖον οἱ ἀναγνώσται τῆς «Διαπλάσεως» δὲν πρέπει νὰ γινῶσιν. Εἶνε ὁ ὕμνος τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης. Διὰ νὰ τὸ ἐννοήσεται καὶ νὰ τὸ αἰσθανθῆτε καλλίτερα, πρέπει νὰ γνωρίζεται τὴν συγχινητικὴν λεπτομέρειαν, ὅτι ὁ Μαρκορᾶς, ἔγματος καὶ ἄτεκνος, ἐζούσε μὲ μιαν χήραν καὶ ἄτεκνον ἐπίσης ἀδελφὴν του, τὴν κοντέσαν Δούσημαν. Αὐτοὶ οἱ δύο ἀπέμειναν ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν καὶ παρηγοροῦντο εἰς τὴν μόνωσιν τῶν γηρατειῶν των, ἀγαπώμενοι ἀμοιβαίως μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ἀδελφικῶν των καρδιῶν. Ὁ ποιητῆς, εἰς τὸ θαυμαστόν αὐτὸ σονέτο, λέγει ὅτι θὰ τῆσον χειροπαίμενοι μὲ ἀγάπην, ὅσο δὲ του θὰ καλέσῃ ὁ Θεὸς πλῆσιόν του τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο, καὶ τότε ὁ κόσμος δὲν πρέπει νὰ κλάσῃ αὐτόν, ἀλλὰ τὸν ἄλλον ποῦ θὰ μείνῃ μόνος... — Σ. τ. Δ.]

ΔΥΟ

Μείναμε δύο! Ποῖος παρακάτω ἔξρει
Γιὰ μᾶς τι λείπει τῆς Μοῦρας τὸ βιβλίο,
Ποῖος πρῶτος θεὸς νὰ πᾶν ἐτ' ἀνήλια μέρη,
Ποῖος μόνος του θὰ μείνῃ ἀπὸ τοὺς δύο!

Ἄν οἱ μαῦροι νὰ ζῶμε ἀτεκνοὶ γέροι
Ἐπρόσταε ἀσπρηρὸ θέλημα θεῖο,
Τὸ χέρι ἐνός τ' ἄλλου ἄς βαστάῃ τὸ χέρι,
Ὅς νὰ τ' ἀκούσῃ ἀναίσθητο καὶ κροῦ.

Μιὰ τέτοια χάρι ἄς μὴ ζηλέψωμ' ἄλλη,
Στὴ λάβρα ποῦ βαθεῖα μᾶς ἔχει κάψει,
Εἶνε, ἀδελφή, παρηγορία μεγάλη.

Ἄχι τὴν ἡμέρα ὁποῦ καὶ τούτῃ πάψει,
Ἄν ἕνα μόνο δάκρυ ὁ κόσμος βγάλλῃ,
Τὸ ζωντανό, ὄχι τὸν ἄλλο ἄς κλάψῃ!

† ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

(ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΝΟΚ ΠΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Τὸ κρασί αὐτὸ ἢ καλὴ Μαριτόρνα τὸ ἐπλήρωσεν ἀπὸ τὴν τσέπην τῆς. Ὁ δὲ Σάντσος τὸ κατέβασε μόνοροῦρι καὶ κάπως συνήλθεν.

Ὁ πανδοχεύς, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρῃ κρυφὰ τὰ δύο διακκία ἀπὸ τὴν σέλλαν τοῦ Σάντσου, διὰ τὴν πληρωτὴν τὸν λογαριασμὸν του, τὴν ἀφῆκεν ἐπιτέλους νὰ φύγῃ.

Οὕτως ὁ Σάντσος ἀπεμακρύνθη, εὐχαριστημένος, μετ' αὐτὰ, διότι δὲν ὑπεχώρησε καὶ δὲν ἐπλήρωσε λεπτὸν, ἀδιάφορον ἂν αὐτὸ τὸ κατόρθωμα τοῦ ἐστοίχισε μερικὸς πόνους εἰς τὴν ράχιν.

Ὅταν ὁμοίως ἐπανέυρε τὸν κύριόν του, ὁ δυστυχῆς ἱπποκόμος ἠθάβη πάλιν τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐξήκωτλημένου, ἔτοιμον σχεδὸν νὰ λιποθυμήσῃ.

Τὸν ἐγκάτελειψε προπάντων τὸ θάρρος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὑπηρεσίαν του πλησίον τοῦ ἱπποπόου καὶ ἐδήλωσε, ὅτι ἡ μόνη τοῦ ἐπιθυμία ἦτι νὰ ἐπιστρέψῃ, τὸ ταχύτερον εἰς τὸ σπίτι του.

— Καλέ μου Σάντσος, τῷ εἶπεν ὁ Δὸν Κιχώτης, τώρα βλέπω ὅτι αὐτὸ τὸ πανδοχεῖον, ἢ μάλλον ὁ πύργος, εἶνε μαγευμένος. Διότι τί ἄλλο ἠμποροῦσε νὰ ἦταν ἐκεῖνοι ποῦ ἐπαίζαν μαζί σου τόσον σκληρὰ, παρὰ φαντάσματα ἐλθόντα ἀπὸ ἄλλου κόσμου; Πείθουμαι περὶ τούτου τόσω πεπισσώτερον, καθ' ὅσον, ἐνῷ ἦμιον ἐδῶ, ἐπὶ τοῦ Ἀγαμύνωντος, κ' ἐδέξατο μακρόθεν τὴν ὀλιβερὸν σου περιπέτειαν, δὲν ἠμποροῦσα νὰ κινήθῃ καθόλου. Μοῦ ἦτο ἀθύονατον ὄχι μόνον κἀντικπεύσω, ἀλλὰ καὶ νὰ κάμω τὸν ἱππον μου νὰ γυρίσῃ

— Κ' ἐγὼ θὰ τοὺς εἶδινα νὰ καταλάβουν, ὑπέλαβεν ὁ Σάντσος, ἂν ἦμιον ἱκανός, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἦμιον. Πῶς μποροῦσα νὰ τὰ βάλω μόνος μου μετὰ τῶσδε ἀνθρώπων; Γιατί κατὰ τὴ γυνάμη μου, ἀρέντη, ἐκεῖνοι ποῦ διασκεδά-

«Ψούχασε, Σάντσος, καὶ ἔχε ὑπομονήν...» (Σελ. 164, στ. 5')

Ἄν σήμερα ἡ τύχη μὰς εἶνε δυσμενής, αὐριοὺν θὰ μὰς προμεριδιάσῃ. Ἐπικαλεσθῆται ὅλον σου τὸ θάρρος, κ' ἐμπρός, ἅς προχωρήσωμεν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ὁ ἱπποκόμος καὶ ὁ ἱπποκόμος τοῦ ἐξακολουθήσαν τὸν δρόμον των συνομιλοῦντες.

Ἐξάφηνα ὁ Δὸν Κιχώτης εἶδε μακρόθεν σύννεφον σκόνης, ὑψοῦμενον ἀπὸ τὴν ἐσχατίαν τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθηον κ' ἐρχόμενον βραδέως πρὸς αὐτούς. Ὁ ἱπποκόμος ἐστράφη πρὸς τὸν ἱπποκόμον του καὶ τῷ εἶπε μετ' ὕψος θριαμβευτικῶν:

— Κύτταξε, Σάντσος! Σήμερα εἶνε ἡ μεγάλη καὶ μακαρία ἡμέρα; τὴν ὁποῖαν ἐξελέξεν ἡ τύχη διὰ τὸ ἐπιτελέσω ἀθλος, τοὺς ὁποῖους ἢ φήμεν θανατόβωφον εἰς τὰ χρονία τῆς καὶ θὰ παραδῶσιν εἰς τὴν θαυμασμίαν τῶν ἐπερχομένων. Βλέπεις ἐκεῖ κάτω, Σάντσος, τὸ μεγάλο ἐκεῖνο σύννεφον τῆς σκόνης; Τὸ σηκώνει καθὼς βαδίζει, ἐν ἀπειροπληθῆς στρατεύμα, τὸ ὁποῖον ἐρχεται πρὸς τὸ μέρος μας.

— Ἄν εἶνε ἔτσι, ἀπεκρίθη ὁ Σάντσος, τότε πρέπει νὰ εἶνε δύο μεγάλοι στρατοὶ, γιατί ἐκεῖ πέρα, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄλλου δρόμου, βλέπω καὶ ἄλλο σύννεφο σκόνης παρόμοιο, ποῦ ἐρχεται κ' αὐτὸ πρὸς τὸ μέρος μας.

Ὁ Δὸν Κιχώτης ἐστράφη πρὸς τὴν ὑποδείχθεισαν διεύθυνσιν καὶ εἶδεν ὅτι ὁ ἱπποκόμος του δὲν ἐπλανῆτο. Τότε ἔχρησε ὑπερβολικὰ, διότι ἐφαντάσθη ὅτι τὰ δύο ἐκεῖνα στρατεύματα ἦσαν ἐχθρικὰ πρὸς ἀλλήλα καὶ ὅτι ἐπρωχώρου μετ' σκοπὸν νὰ συναγερθῶν καὶ νὰ συγκαταστήσουν μάχην εἰς τὴν πεδιάδα, ἢ ὁποῖα ἐξετείνετο ὅσον ἐφθανεν ἡ ὄρασις.

Ἀλλὰ τὰ δύο σύννεφα τῆς σκόνης τὰ ἐσήκωναν δύο μεγάλα κοπάδια προβάτων, τὰ ὁποῖα διεγυρῶντο πρὸς τὸ ἴδιον μέρος ἀπὸ δύο δρόμους διαφοροστικῶς. Κ' ἐπειδὴ ἡ σκόνη αὐτῆ ἦτο πολὺ πυκνή, τὰ ἐκρυπτε καθ' ὄλοκληρίαν. Ἐπρεπε νὰ πλησιάσῃ κανεὶς πολὺ διὰ νὰ διακριθῇ ὅτι εἶνε πρόβατα. Ὁ Δὸν Κιχώτης ἐπανελάμβανε μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἦσαν στρατεύματα, ὡστε ὁ Σάντσος ἐτελείωσε νὰ τὸ πιστεύσῃ, κ' ἐντρομος ἠρώτησεν:

— Ἀρέντη, καὶ τώρα τί θὰ κάμωμε;

— Καὶ τί ἄλλο θὰ κάμωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Δὸν Κιχώτης, παρὰ νὰ ταχθῶμεν μετὰ τὸ ἀσθενέστερον μέρος καὶ νὰ τὸ βοηθήσωμεν; Τὸ στρατεύμα ποῦ βλέπεις νὰ ἐρχεται κατ' εὐθείαν πρὸς ἡμᾶς, ὁδηγεῖται καὶ διευθύνεται ἀπὸ τὸν μεγάλον Αὐτοκράτορα Ἀλιφαμφράων. τὸ δὲ ἄλλο ἀπὸ τὸν θανάσιμον ἐχθρόν του, τὸν βασιλέα τῶν Γαριμάντων Πενταπολίων τὸν Ρομάνχερα, ἐπικαλούμενον

σαν εἰς βάρος μου, δὲν ἦταν οὔτε φαντάσματα οὔτε βρυκόλακες, παρὰ ἄνθρωποι μετὰ σάρκα καὶ μετὰ κόκκαλα. Γι' αὐτὸ, νομίζω, καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς Ἐκλαμπρότητός σου νὰ ἔλθῃ πρὸς βοήθειάν μου, μετὰ τὰ κῶδια τῆς ἢ μετὰ τὸ ἄλογο, δὲν ἦταν ἀπὸ μαγεία παρ' ἀπὸ κἀτι ἄλλο... Καὶ τώρα, ἀφοῦ τὰ συναπαντήματα μὰς δὲν μὰς φέρνουν ἄλλο ἀπὸ πόνους εἰς τὴν ράχιν, ἀπὸ ξύλο, πετριὰς καὶ τινάγματα μετὰ τὸ πᾶν πλωμα, τὸ καλλίτερο ποῦ ἔχουμε νὰ κάμωμε, κατὰ τὴν ταπεινὴ μου γυνάμη, εἶνε νὰ παραιτήσωμε πια τὴν πλανόδια ἱπποσύνην καὶ νὰ γυρίσωμε εἰς τὸ χωριὸν

«Ἄν δὲν ἦτο θυμωμένος, θὰ ἐγέλωσε...» (Σελ. 155, στ. γ')

ὀπίσω. Ἦν δὲν ἐπάθαινα αὐτὸ, βεβαίως ἀπὸ κάποιον μαγέαν, θὰ σ' ἐξεδίκουν κατὰ κοῦδύτον τρόπον, ὡστε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι κακώτεροι θὰ ἐνούμασθον τὴν σκληρὰν τῶν ἀστεϊότητά εἰς ἄλλων τῶν τῆς ζωῆν.

μας τὸ γρηγορώτερον. Τί λές ἀρέντη; — Ψούχασε, Σάντσος, ἠούχασε καὶ ἔχε ὑπομονήν, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Κιχώτης. Πόσον ὀλίγον ἐνοεῖς τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐγενῆ ἐπάγγελμα τῶν ὀκλων! Μὴ φοβοῦ, πτωχέ Σάντσος, καὶ ἐλπίζε-

οὔτω, διότι οὐδέποτε ἐξέρχεται εἰς μάχην χωρὶς νὰ γυνώσῃ τὸν δεξιὸν βραχίονα.

— Μὰ γιατί ἔχουν τὴσὴν ἔχθρα καὶ τὴσὴν λύσσα ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου; ἠρώτησεν ὁ Σάντσος.

— Διότι αὐτὸς ὁ Ἀλιφαμφράων, ἀπεκρίθη ὁ Δὸν Κιχώτης, εἶνε φανατικὸς εἰδωλολάτρης καὶ ἀγαπᾷ τὴν ὠραίαν θυγατέρα τοῦ Πενταπολίου, ἢ ὁποῖα εἶνε χριστιανή. Ὁ πατέρας τῆς ὄρας δὲν ἐνοεῖ νὰ τοῦ τὴν δώσῃ γυναῖκα, παρὰ ὑπὸ τὴν ὄρον ν' ἀφίσῃ τὰς εἰδωλολατρικὰς του συνηθείας καὶ νὰ γίνῃ χριστιανός.

— Ἐχει δίκιο ὁ ἄνθρωπος! ὑπέλαβεν ὁ Σάντσος ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι ἀπὸ τώρα μετὰ τὸ μέρος τοῦ Πενταπολίου.

— Λαμπρά! εἶπεν ὁ Δὸν Κιχώτης. Καὶ τώρα, Σάντσος, ἄκουσε: θὰ σοῦ πῶ τὰ ὄνοματα ὅλων τῶν ἱπποπόων τοῦς ὁποῖους διακρίνω εἰς αὐτὰ τὰ δύο στρατεύματα: καὶ διὰ νὰ τοὺς βλέπωμεν καλλίτερα, ἅς λάβωμεν θέσιν εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ὕψωμα.

Ὁ Σάντσος ἠκολούθησε τὸν κύριόν

«Δύο μεγάλα κοπάδια προβάτων...» (Σελ. 164, στ. γ')

του εἰς τὴν κορυφὴν μικροῦ γηλοφου, ἐκεῖ πλησίον ἐυρισκομένου, ὅπου, μετὰ ἀνοιχτὸν στόμα ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν, ἤκουσε τὸν Δὸν Κιχώτην νὰ παρισθῇ, τοὺς διαφόρους ἱπποτάς, γίγαντας, κόρητας καὶ πρίγκιπας, παντὸς ἔθνους καὶ πάσης φύλης, οἱ ὁποῖοι ὠδήγουν τάχα τὰ διάφορα σώματα τῶν δύο στρατευμάτων. Ἄδυνατὸν νὰ ἐμιλήσῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν, ἐστραφῆ τὴν κεφαλὴν του πότε δεξιᾷ καὶ πότε ἀριστερᾷ, προσπαθῶν νὰ διακρίνη τὰ ἔνδοξα πρόσωπα, ποῦ τοῦ ἐδειγνέον ὅλον ὁ κύριός του. Ἀλλὰ μὴ βλέπων οἵποτε, ἐπιτέλους εἶπε.

— Συμπάθει, ἀρέντη, μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ἰδῶ πουθενά οὔτε ἄνθρωπο, οὔτε γίγαντα, οὔτε ἱπποπόου, οὔτε διάβολο!

— Τί λές ἐκεῖ, Σάντσος! δὲν ἄκουγες τοὺς χρομετισμοὺς τῶν ἱπποπόων, τὸν ἤχον τῶν σαλπγγων καὶ τῶν τυμπάνων; — Τίποτα! κανένα ἦχο! Μόνον βελάσματα ἀκούω. Σὰν νὰ βελάζουν προβατίνες καὶ ἄρνια.

Πραγματικῶς, τὰ ποίμνια ἦσαν τώρα πολὺ πλησίον.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΚΚΙΑΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον εἶδωλον.

Εἰς Δίας τὰς εἰκίας τῶν ἱθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας, ὑπάρχει ἕνας στόλος εἰς τὸ μέσον τοῦ κυριωτέρου θωματίου, ὑποθαστάζων τὴν στέγην. Ὁ στόλος αὐτός, εἰς τὸ κάτω μέρος σκαλισμένος, παριστᾷ ἕν εἶδωλον, τὸν ἐφῆστιον Θεόν, πρὸ τοῦ ὁποῖου οἱ ἐνοικοὶ κἀμνον τὴν προσευχὴν των!

Αὐτὰ σχεδὸν χάρισμα

Ὑπάρχουν συλλέκται αὐγῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξοδεύουν ἀλύπητα διὰ νὰ πλουτίξουν τὰς συλλογὰς των. Εἰς τοιαύτος εἰς τὸ Λουδίνον ἠγόρασεν ἐσχατῶς τὸ καλάθι αὐτὸ, περιέχον τρία σπανιώτατα αὐτὰ πτηνῶν τῆς Ἀμερικής, ἀντὶ 1,100 λιρῶν στερελίων, ἤτοι 27,000 φράγκων.

Περίεργος εἰκὼν

Ἡ εἰκὼν αὐτῆ παριστᾷ τὸν ἄλλοτε Πρόεδρον τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας Γκρόβερ Κλίβερ.

Ἐβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Παίγνιον Ἐστία ὑπὸ τὸ Χρυσὸ Παγόν

ΑΑ	ΚΒ	ΟΥ	Α	ΟΝ
ΚΟ	ΦΡΑ	ΧΛΑ	ΣΙ	ΜΗ
ΟΝ	ΡΟ	ΛΟΝ	ΔΙ	ΡΑ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐτὰς ὡστε νὰ σχηματισθῶν τέσσαρες καρπῶν.

β') Ἐπιγραφὴ Ἐστία ὑπὸ τῆς Σιλβίας Ι Α Τ Ε Ζ Α Β Α Γ Δ Ι Σ Τ Ε Α Ν Η Φ Α Ρ Ρ Ι Π Ε Η Η Τ Υ Α Πῶς διαβάζεται αὐτὴ ἡ ἐπιγραφὴ;

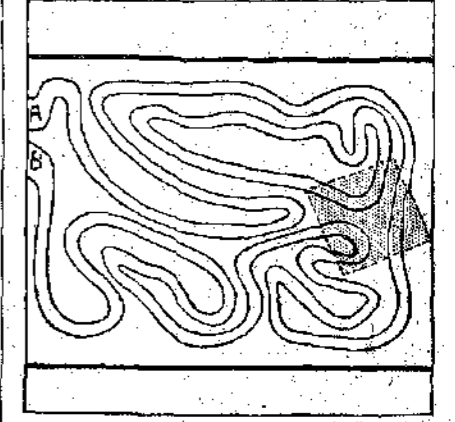
Ἀλλόσως: Αἱ λύσεις—δωροδοῦνται ἑτημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνου δικαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 17ου φύλλου

α.) Τέσσαρα καλογεράκια ἕς ἓνα ράσω τυλιγμένα (Τὸ καρδί.)

β.) Πύργος, Σπάρτη, Πάτρις, Γόθειον, Κολάμαι, Καλάβρυτα.

Ἴβου καὶ ἡ λύσις τοῦ Παίγνιου, τὸ δπαῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον.

Ὅταν τὸ φαῖον τετραγωνίδιον τοποθετηθῇ ὅπως δαίχνη ἢ εἰκὼν, ἡ συγγωνία ἀποκαθίσταται καὶ εἰς ποσοῦμεν, εἰσερχόμενοι ἀπὸ τὸ Α, νὰ ἐξεέλθωμεν ἀκωλύτως ἀπὸ τὸ Β.

Τὸν ὄμιλον τῶν ὁμιλοῦντων

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή του Κεφ Β

ΤΟ ΣΤΟΙΣΙΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Στὴ φίλη μου Ἐλκεῖνα

Δὲν εἶχαν ἀκόμη καλά καλὰ ἔμπνευσι τὰ ἄπειρα καὶ πολύχρωμα τοῦ κήπου λουλουδία, κ' ἄκουσαν μιὰ γλυκεῖα φωνὴ νὰ τοὺς λέγῃ: «Ποῦ ἀπὸ σοῦ εἶνε ἄξιον ἀστολισμὸν σήμερον τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μας;» — «Ἐγώ, πετάχτικα ἀμέσως καὶ εἶπε τὸ μεγάλο τραπέφυλλο, «ἐγὼ μὲ τὸ βελουδένιον κεφάλι καὶ τὰ ἐμαρμάδινα φύλλα.» — «Κ' ἐγώ, μὲ τὸ λεγνὸν καὶ λευκὸ κορμὶ καὶ μὲ τὸ κάλυκτον χρώμα, ἐφάναι τὸ κέριον.» — «Κ' ἐγὼ μὲ τὸ στελεχνὸν φῶσμον καὶ τὴν γλυκεῖα μυρωδιὰ ἐπρόσθεσε τὸ κόκκινον γαυρόφυλλον.» — «Ε... ἔ... ἐφάναι ἀπὸ μὴν ἄκρη τὴν ἑλληνικὴν παπαρούνα καὶ δὲν βλέπετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἢ κίον καὶ περὶ ἑρῆμην καὶ ἢ εἶνα ἀληθινὰ νὰ στολισώ;» — «Ὁχι δὲν ἔχεις ἐσὺ τὴν δροσὴν καὶ τὴν χάριν τῆς δικῆς σου ἐτόλμησε νὰ πῆ μιὰ μικροῦλα μαργαρίτα.

Καὶ μόνον τὸ μικρὸ γιασεμὶ ἔμεινε ἄφρονον, κρυμμένον.
 «Γιατὶ δὲν μᾶς λὲς καὶ οὐ τὰ προτερήματά σου;» τὸ ῥώτικον ἢ φωνὴ. — «Γιατὶ δὲν ἔχω προτερήματα, εἶπε τὸ λουλουδι, τόσο λαμπρὰ καὶ μεγάλα ὥστε νὰ μὲ κάνοιν ἄξιον νὰ χρησιμεύσω γιὰ τόσο μεγάλον σκοπὸν!»
 «Μικρὸ καὶ ἀθάνατον γιασεμὶ, ἀπεκρίθη τότε ἡ φωνὴ, οὐ μόνον εἶσαι ἀληθινὰ ἱκανὸν νὰ στολισῇς τὴν Ἀνάστασιν Ἐκείνου, ποῦ τόσοον εἶς τὴν ζωὴν Του ἀγάπησε τὸ προτερήμα τὸ δικό σου!»
 Κι' ἡ Ἀνάστασις ἐκείνη τὸ Πάσχα ἐστολίσθη μόνον μὲ γιασεμιά.
Βλέποντο τοῦ Κανάρη
 Σ. τ. Α. — Τὸ Πάσχα, εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦτέστιον, γίαιε δὲν ἄπασι. Ἄλλα δὲν κερᾶται. Ἀς ὑποθέσῃ δὲ ἡ σκηπὴ αὕτη συμβαίνει κάποιον, ὅπου τὰ γιασεμιά βγαίνουν ἀπὸ τὰρα.

Η ΣΑΒΒΑΤΙΑΝΗ ΔΕΚΑΡΑ

Ἐκείνησ κάλι ἀπ' τὴν καλύβα τοῦ ὁ Γέρο-Μήτρος, καθὼς ἔκανε κάθ' ἑξαββατο, καὶ κατέβηκε εἰς χωριὸν γιὰ νὰ ξηγήτῃ ἐλεημοσύνη.
 Μὲ βήμα σιγανὸν καὶ ἥσυχα τραβοῦσε στὴν οὐροσπιτὰ καὶ προσπαθοῦσε πάντα νὰ κούβεται ἀπ' τὰ μάτια τοῦ κόσμου, γιατί τὸ θεσφοῦσε ὁ ἄμοιρος νετροπὴ του γὰ μὴ δουλεύῃ, παρὰ νὰ φορτῶνεται τὴν ἑξένο κόσμον.
 Ἡ σκέψη καὶ ἡ οὐλογὴ τῆς δυστυχίας του τὸν εἶχαν καταβάλλῃ πολὺ, κ' ὁ καιμένος τὸ εἶχε πάρῃ συνήθειον ἀεὶ κάθ' ὅσο περπατῆμα νὰ ἐκκουράζεται.
 Μὲ ματιὲς νετροπᾶδες, ποῦ προδοῦσαν ἐσπαστικὰ καὶ γλυκοκρῆλκτον ἄνθρωπον, καὶ μὲ φωνὴ ἀνιγμένη ἐπρόσθεσε πάντα τὸ «Ἄδωτε μοῦ σὸ σακάτη μιὰ μικρὴ βοήθεια» καὶ μὲ πόνον, ποῦ τοῦ φέρνεσ στὰ μάτια δάκρυα, τότεσχαριστῶν.

Η ΕΛΠΙΣ

Τραβοῦσε ὁλοένα κ' ἐκεῖ ποῦ πήγαινε ἀνταμώνεσι στὴν στρατὰ τοῦ τὸν φίλου του τὸν Ἀπάριμπα Θόδωρον.
 — Τί ἔχομε, Μήτρο; — Τί νᾶχῶμε, Θόδωρε; τὰ συνηθισμένα.

Κι' ὁ Μπαρμπα-Θόδωρος, χωρὶς πολλὰ λόγια, γιατί ἦταν βιαστικὸς νὰ πᾶ στὸ σπίτι του. — Νά! πάρε, τοῦ λέγει σιγανὰ, τὴν δεκάρα σου. Καὶ κρυφὰ ἀπ' τὸν κόσμο, ποῦ περνοῦσε, τοῦ βάζει μιὰ δεκάρα στὸ χέρι, καὶ μ' ἕνα «Γεῖά σου», διστάει ἀπ' τὸ «ἐυχαριστῶ» τοῦ Γέρο-Μήτρος, χωρισθῆκασι.
 Ἔτσι οἱ δυὸ Γέρο-μαρμπαδες ἀνταμώνεσι κάθ' ἑξαββατο καὶ στὴ συνήθεια τοῦσ ἀπὸ τῆς βίαιας τῆς γλυκεῖας ἐκείνης ἐυχαριστῶσ, ποῦ δίνει ὁ Θεὸς ὅσ ἐκεῖνοὺς π' ἀγαπᾶν τὸν «πλησίον» τοὺς καθὼς τὴν ἐνοῦσ, τὸν.

ΘΥΡΑΛΙΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Βουδός, μανταλωμένος πάντα γέρνεσι, Μουχρὰ στὰ στήθη διώχνει τὴν ἔλπίδα. Καὶ τὴ χαρὰ ρανίδα πρὸς ρανίδα Ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια μέσα πέρνεσι.

Ὅταν τοῦ φεγγαριὸς σὲ λούζει ἄχτιδα Σὲ χρόνονς μωρισπιόθικτοισ με σέρνεσι, Στὰ μάτια μου μπροστὰ θλιμμένα φέρνεσι Τὸν Ρήγα μὲ τὴ κόκκινη λαμυρὰ.

Οἱ στεναγμοὶ ποῦ βγαίνεισ στὸ σκοτάδι Νᾶνε φωνὴ τῆς θυμορφῆς μαγίσσης Ποῦ πνίξανε στὰ βάθη σου ἕνα βράδου;

Τὰ κλάμματά σου, ρηγοπούλα, οἱ μαυροὶ [σπόνον] Ποῦ σάφηναν ἀλύπητα νὰ σέρνεσ, Ἡ ἐσὺ στριγκιὰ φωνὴ τοῦ γικιώνη;

Ο ΓΛΑΡΟΣ

...Καὶ φτεροῦγᾶς ἀπάλαφρα καὶ χάνεσσι [στὰ ὕψη] Καὶ τὴ φωνὴ σου ἀναήτης σὲ κάστρα [ἐρημικά],

Ποῦ τὰ σκεπάζουσ πένθιμα ὁ στεναγμὸς [κι' ἢ θλίψη], Τῶν θρόλων τῶν κατάχλωμων τὰ τόσα [μυστικά].

Σὰν νὰ πεθαίνουσ γύρω σου νεράιδες [λευκοφῆρες], Τὰ κάσταπρά σου τὰ φτερά ὅταν φιλεῖ [τὰ κύμα],

Καὶ τὸ φεγγάρι μύρεται ἐστὺ μυστηρίου [τῆς ὕρας] Ἀπάνω ἀπὸ τ' ἀπέραντο καὶ τὸ γαλήνιο [μνημεια].

Ἄδρα τοῦ Φεραῖου

Η ΕΛΠΙΣ

Ἡ ἐλπίς, ὁ αἰώνιος σύντροφος κάθε ἀνθρώπου, ποῖσ τὴν ἀδελφὴ τοῦ ὄνειρου, πλῆγεται μὲ χροστὸν τ' ἀκουσμά τῆς τις ἐν-γενέστερης κορδὸς τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς. — Ἐλπίς, εἶνε ἡ ἀναλαμπὴ εἰς τὸ μαῖον σκοτάδι ποῦ βασιλεύει εἰς τὴν καρδιά τοῦ δυστυχισμένου, εἶνε ἡ βαρκοῦλα ποῦ συγκροφεύει πάντοτε τὸν νέον εἰς τὸν δλόχρυσον ὠκεανὸν τῶν ὄνειρων.
 Καὶ ὑπόσχεται ὁλοένα πλοῦτῃ καὶ μυθικὰ παλάτια, καὶ μεθυμένον πιπτόν οἱ ἀνθρώποι εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς καὶ περνοῦν ἐκεῖ ὠρες ληθολογῶν ἰδονικῶν ὅταν πᾶ ἔφυγῆσαν, ἐκείνη ἔχει φύγει στὸν ἀνοστροφωμένο δρόμον τῆς. γὰ νὰ ξαναρῆθῃ καὶ πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς δυστυχίας.

Καὶ εἶνε ἡ αἰωνία Θεὰ, ἐκείνη ποῦ ἱσκατα ἐλαφρὰ γύρω στὸ ἄγνωστο λίκνον τοῦ νεογεννητοῦ, ἄλλα καὶ γύρω στὸ συναρπασμένον κρεβάτι τοῦ ἐτοιμοθανάτου καὶ στὴν ὀχρότατη μορφή του δὲν καῖει νὰ φτεροῦγῇ. Ἡ ἔλπίς... ποῦ δὲν δὲνε ποτὲ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ποτὲ σὲν ἕνα γλυκύτατο ἀνοξιμάτιον χαμόγελο, καὶ ποτὲ σὲν ἕνα ἄγριο οπινηροβόλημα πρὸς ἀλῆ καὶ μέσα ἀπὸ τῆς βαρύτερας δυστυχίας.

Καὶ ὅταν ὅλος ὁ κόσμος ἐρημοῖθῃ καὶ μαῖον σάβανον τὸν σκεπᾶσθῃ, αὕτη θὰ εἴ ἄκορη καὶ μέσα «στους καινούς» καὶ τὰ ἐσπίκια μόνη θὰ πλανᾶται.
 Καὶ ὅταν ἀκόμη εἰς τὸ ἀνοξιμάτιον περιβόλι τῆς καρδιάς ὅλα τὰ ἀνθὴ μαρταίνονται καὶ ἀκανάθη δυστυχίας ἀρχίζουσ νὰ φυτρῶουσ ἕνα μόνον, ἀνθος μὲς τὴν λύπη καὶ στὴν ἔρημιὰ δὲν καῖει νὰ κοροπτεῖ τὴν μεθυστικὴν εὐωδιὰ του... τὸ ἀνθος τῆς ἔλπίδος.

Ἐσπερος
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
Μαθητῆς (ἀγαπώντων τὴν ἐκθεσίον του) ...καὶ ἔπεισε νεκρός.
Διδάσκαλος — Εἶνε σύντροφον τὸ τέλος; μά κρυνὲ τὸ ὀλίγον, χάριν περισσοτέρας ἐμψάσεως.
Μαθητῆς — Καὶ ἔπασεν ὁλόνηςρος!
 Ἐσπᾶθη ἠπὸ τοῦ Φιλοπάταδος Ἑλληνοσ.

— Πές μας, Ἀθανάση Διάκονε, τί θὰ πῆ Ἰαπωνία;
 — Βρε τ' ἀντιθετο τοῦ πόνου! ἀπαντᾶ αὐτὸς μὲ βία.
 Ἐσπᾶθη ἠπὸ τῆς Σουλβίας

Ἡ μικρὰ Μαρία ἔγασε τὸ φαλλιδάκι τῆς. Καὶ τὴν ἐρωτᾶ ἡ μητέρα τῆς ἂν τὸ ἦρε. Ἡ δὲ Μαρία ἀποκρίνεσαι:
 — Ὁχι, μητέρα, ἀλλὰ κοιτῶ νὰ τὸ εἶρω.
 Ἐσπᾶθη ἠπὸ τὸ Χρυσὸ Παγώνι.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 131ος

Ἀίσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἔξ ὅσων θὰ δημοσιεύουσ εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου ἔ. ἔ.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 131ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὐρείαν τῶν Ἀύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Οἱ κυριώτεροι ὅροι εἶνε οἱ ἑξῆς: Ἀἰ λύσεις γράφονται ἐπὶ ἰδιαιτέρου χάρτου, πλωόμενου εἰς τὸ Γραφεῖον μου. Ὡστε οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθῶν, πρέπει πρῶτα νὰ σταλείων 1 φράγγον, διὰ νὰ λάθωσιν 20 φύλλα τοιοῦτου χάρτου τῶν Ἀύσεων.

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ἐπιτρέπεται νὰ λάθωσιν μέρος, ἐκτὸς τῶν ἔχοντων ψευδώνυμον, — ὁποῦν, — καὶ οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέξια τῶν, οἱ μὴ ἔχοντες ψευδώνυμον, ἠπὸ τὸν ὄρον μόνον. ὅτι αὐτοὶ πρέπει νὰ συνοδεύουσ κάθε τὸν λυσόχαρτον μ' ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.

Ἐπίσης καὶ οἱ ἀγορασταὶ εἰμποροῦν νὰ λάθωσιν μέρος, ἀλλ' αὐτοὶ πρέπει νὰ συνοδεύουσ κάθε τὸν λυσόχαρτον μὲ γραμματόσημον εἰκοσάλεπτον.

Ἐκτὸς τοῦ βραβευομένου εἰς ἐκστέτην τάξιν, καὶ οἱ ἰσοτιμοὶ τοῦ Α' βραβείου εἰμποροῦν ἐπίσης νὰ δημοσιεύουσ τὴν φωτογραφίαν των, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτοὶ πρέπει νὰ σταλείων ἢ φράγγα διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισέ, διότι μόνον τοῦ βραβευομένου ἢ εἰκὼν δημοσιεύεται ὁμοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐδρηίδου τὴν 4 Ἀπριλίου 1912.

Εἰς τὴν Μεσαιὴν Τάξιν, *Μαριμένο Φοδλι*, κατετάσσονται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν δώδεκα εἰς δεκαπεντεῶν. Ὡστε καὶ πρῶτα ποῦ ἐγράφωσ δεκατριῶν, καὶ τῶρα ποῦ εἶδε, ὅτι εἶσαι δεκατεσσάρων, εἰς τὴν ἰδίαν Τάξιν ἀνῆλθες. Δὲν εἰς τῶν πῶς «ἀδιδόθη» τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ τὸ ἀλλάξῃς.

Τὰ συλλυπητήριά μου, *Ἡχὸν τῶν Ἀποκερῶν*, διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλεστάτου σου ἀνεψιῶ. Σ' ἐυχαριστῶ διὰ τὰς ἐνέργειάς σου καὶ περιμένω ὅσα μοῦ ὑπόσχεσαι. Πολὸ μοῦ ἔπασεν ἡ κομψὴ φράσις τῆς ἐπιστολῆς σου.

Ἐυχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ εἰσιτήρια τῆς συναυλίας, *Εἶμαι Ζακυνθία*. Ὅσον διὰ τὸ ἀνεκδοτόν σου, σὲ βεβαίω ὅτι ἐδημοσιεύθῃ πολυλάκι. Καὶ προχθὲς ἀκόμη, εἰς ἕνα νέον βιβλίον (Ζακυνθιοὶ Τύποι ὑπὸ Α. Ἀδούρη) τὸ ἐδιόρασα. Δὲν ἔπασε λοιπὸν νὰ σοῦ κακοφανῇ ἢ ἀπορρίψῃ ἢ ἐπιβίωσ νὰ ἐξυμῶσης καὶ νὰ μοῦ σταλήσ τίποτε ἄλλο.

Ὅλα σοῦ μ' ἐνδιαφέρουσ, *Γλυκοχάραμα*, καὶ ἠπ' ὅλα εἰμπορεῖς νὰ μοῦ γράψῃς. Ἐν τούτοις ἢ ὄλῃσι δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀπορροφᾷ τὸσον ὥστε νὰ μὴν εἰμπορεῖς νὰ σκεπθῇς ἄλλο τί. Βεβαίωσ τὸν καθηγητὴν σου ποῦ εὕρισται ἀπὸ τὸ τελεσιποιημένον τὴν Σελίδα μας καὶ διὰ διδάξῃ εἰς τὴν Σουλβίαν τὰ συγγραφήριά σου.

Ἐλπίζω, *Ἄνδρες*, Ἀνδρῆς, ὅτι τὸ κᾶθημα τοῦ ποδῆς σου δὲν εἶνε σοβαρὸν καὶ ὅτι ἐντὺς ὀλίγου θὰ εἰμπορεῖς νὰ περιπατῇς ἐλευθέρω καὶ

ἢ ἐλθῇς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νὰ σὲ ἰδῶ. Ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήνησεν ἰδιαιτέρως.
 Πῶς ἐπῆγε, *Φοῖβε*, ἡ ἐκδρομὴ σου εἰς τὴν ἑλληνικὴν περιοχίαν πρὸς ἄγραν συνδρομητῶν: Ἀκόμη χιονίζει λοιπὸν ἐκεῖ—πέρα, ἔ; Ἄ, ὄχι, ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν τελεφᾶν ἀνοξίν. Εἶπα εἰς τὸν Σ. ὅσα μοῦ γράφεις καὶ σ' ἐυχαριστεῖ πολὺ.

Ἀπὸ τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸ Δημοφῆσιμα τοῦ 1911 μοῦ ἐστάταν ὅς τῶρα τὰς φωτογραφίας των οἱ ἑξῆς: *Υἱὸς Στοιχῆς*, *Δάφνης*, *Στέφανος*, *Πανελλήνιος Πόθος*, *Ἑλλάς τοῦ Ρήγα* καὶ *Ἡρώτις τοῦ Σουλίου*. Περιμένω καὶ τῶν ἄλλων τὰς φωτογραφίας, διὰ νὰ δημοσιεύω τὸ συμπλεγμα.

Ὑπεθυμίζω ὅτι Ἡ φωτογράφιὰ διὰ τὰ ψευδώνυμα τῆς Α' Τριμηνίας εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου. Ὅσοι δὲν ἐστάταν, ἂς σπεύδουσ νὰ σταλείων. Ἄς προσέουσ ἐπίσης νὰ μὴ φησιῶν κατὰ λάθος καὶ ψευδώνυμα τῆς Β' Τριμηνίας (ἀπὸ 1ης Μαρτίου καὶ ἐντεύθεν) διότι αὐτὰ δὲν θὰ λογαριασθῶν.

Ὁ ἀγαπητός μου *Παρθένος* ἐκινδύνεωσ ἄλλ' ἐσώθη. Τῶρα εἶνε καλύτερα, καθὼς μοῦ γράφει ὁ ἀδελφός σου, καὶ εὖχρηται νὰ γίνῃ γρηγορά καλά, πρὸς μεγάλην γαράν ὄλων μας.

Μὲ ὅλ' αὐτὰ ἡμποροῦσι νὰ μοῦ γράψῃς κάποις συχνότερα, Σουλβίε. Χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουσ τὰ ἐπτενῶν μυθιστορήματα. Ὅσον διὰ τὰ εἰσημᾶ σου εἰς τὸν 12τον Διαγωνισμὸν, ἔχεις δίκην. Κατὰ λάθος ἐτυπώθη [6+5κ] ἠπὸ τὸν πραγματικὸν [0+6E], καὶ τόσα πρέπει νὰ γράψῃς εἰς τὴν σημειώσιν σου. Τὸ φυλλάδιόν τοῦ Ἰάστρα ἦτο τυπωμένον, *Μόνοσις*, ὅταν ἐλάθα τὸ χειρόγραφον σου, δι' αὐτὸ τὸ δημοσιεύσα εἰς τὸ καποτὸν. Τὸ τυπογραφικὸν λάθος ποῦ ἀναφέρεις, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ διορθώθῃ, πρῶτον διότι ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ δεύτερον διότι καὶ ἔτσι βγαίνει ἔνοια.

Πραγματικῶς *Σωφραζετα*, ὅλα τὰ μουσεα τοῦ κόσμου εἶνε πλουσιμῆμα μὲ ἑλλῆνικὰ ἀριστοτεχνήματα. Ἄν τὰ εἶχεν ὅλα ἢ Ἑλλᾶς, θὰ ἦτο αὕτη ὀλόκληρον μουσειον. Ἄλλὰ μῆπως καὶ τῶρα τὰ Μουσεα τῆς δὲν εἶνε τὰ ἑρασιότερα τοῦ κόσμου; Καὶ μῆπως εἰς τὰ ἑξῆς Μουσεα αὕτη πάλιν δὲν δοξάζεται καὶ δὲν τιμᾶται; — Σοῦ ἔστειλα ἅ, ἐξήγητες.

Ἑγὼ εἰς τὸν *Ἐθνικὸν Παιδᾶ* καὶ τοῦσ λοιποῦσ ἰδρυτάς του ἐν Χαλκίδι «Θριώδου»! Θὰ χαλάουσ τὸν κόσμον, — δηλαδὴ θὰ τὸν φτειάουσ, διότι θὰ ἐργασθῶν μὲ τὰ ὅλα των πρὸς διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ὁραῖος ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψον αὕτην τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἰδιότροπος Σανθούλα*, (νὰ ἰδῷ ὅμως ποτὲ θὰ μοῦ ἐναγράψῃ!) *Γορμός*, *Ρεῖμα τοῦ Βοσπόρου* (θὰ τὰ γράψῃς ἐπὶ χάρτου κοινού), καὶ *Κῦμα*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Εὐριπος» τοῦ Γορμού—Ποιήματα τοῦ Κῦματος—Διάφορα τῆς *Υἱὸς Στοιχῆς*—«Βαρεῖα» τοῦ Ἀσιατικοῦ Ἀμωροαλιόου—«Τὰ χρυσὰ ἄνθη» τοῦ Ἑλληνομοῦ *Αἰσθηματος*—«Ἐδὸ κ' ἐκεῖ» τῆς *Ἀδρας τοῦ Φεραίου*—«Ὁ Σιδεράς» τοῦ *Πλοῦτοχου Νέμου*—«Ἀναμνήσεις» τῆς *Ἡρώτις τῆς Καρδεῶς*—«Ἀναμνήσεις» τοῦ *Ἐσπερου*—«Ἐντυπώσεις» τῆς *Γαλατίας*—«Ἡ Ἀνοξίς» τῆς *Γορμούς*—*Διάφορα* τῆς *Σουλβίας*—*Μικρὰ διάφορα* διαφόρων.

Ἀπορρίπονται: «Ὁ νέος Σωματοφύλαξ» (τὸ ἔχουσ ὅλα τὰ ἀναγνωσμάτια)—«Ἄγωνία (πολὺ βαρὺ διὰ τὸν κόκλον μας)—«Ὁ Φιλάρμορος» (ἀκατάλληλον)—«Ἐνδιαπλάσεις» καὶ ἢ «Υποδοχὴ τῆς Διαπλάσεως» (ἄεργα)—*Μαγική βικὼν* (καλὴ ἰδέα ἀσχημα ἐκτελεσμένη)—*Διπλῆ ἀνάστασις* (ἠρασιότατον, ἀλλὰ τι νὰ τὸ κάμωσ τῶρα!)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Μῆγας Ἀλέξανδρος*, α. (Π.Δ.) *Ὀνειρομένη Παυλίδα* α. (Θριάμβος) *Ἑρώτις τοῦ Πραξιτέλους*, α. (Ι.Κ.) *Ἀμωροκῶς*, α. (Π.Β.) *Ὀνειρώδης Βάλις*, α. (τοῦ Βᾶλις ἢ ὄραλα στροφῆ) *Σαρία Ἥρα*, α. (Θ.Σ.) *Μαριμαρομένησ Βασιλάς*, (Π.Π.) *Βλάρα ἢ Πανερμένη*, α. (Δ.Ε.) *Κυματιζούσα Κυναλέκκος*, α. (Γ.Π.) *Ἑλληρικὴ Ἀνοξίς*, α. (Θριάμβος) *Δοξαμῆν Γαλανόλευκη*, α. (ποτῆς εἶμαι) *Κῦμα τοῦ Βοσπόρου*, α. (Δ.Κ.) *Μικρὸς Ἰσοπολιτῆς*, α. (Β.Α.) *Μελωδιατῆ Φωνῆ*, α. (Π.Χ.) *Μέδουσά*, α. (Ζ.Κ.) *Ὀνειρώδης Ἐδνητῆ*, α. (Δ.Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουσ: τὸ *Τρελλόπαιδο τῆς Κερκώρας* (0) μὲ *Βάρκων τοῦ Κανάρη*, *Σουλβίαν*, *Καλαμίαν*—ἢ *Γλακιὰ Ἐλίς* (0) μὲ *Σουλβίαν*, *Κολομπᾶν*, *Ἀθανάσιον Διάκον*, *Τέλλον Ἀγραῶν*, *Λορέϊδι*, *Ἀηλοκιομένην Κάρην*, *Σουσοραῶν*.—τὸ *Γλυκοχάραμα* (0) μὲ *Ἀθανάσιον Διάκον*, *Βάρκων τοῦ Κανάρη*, *Ἀθανάσιον*.

Ἡ Διαπλάσις ἀπαξῆται τοὺς φίλους τῆς: *Τσοῦτρη* (κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐπέκρην); *Γορμὸν* (εἰμπαρεῖς νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ἄλλους τοὺς Διαγωνισμοὺς); *Ἀρματιοῦλον τοῦ Μίνδου* (ἔ-λαδα, εὐχαριστῶ) *Ἀηλοκιομένην* (ἔδωσα τὰ 8 φρ. εἰς τὸν κ. Σ. ὁ ὅποισ σ' ἐναγράφει εἰς τὸ «Θέατρον» του; σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ ἐναγράφον καὶ τὰς ἐνεργείας) *Ἀκαλίαν* (ἔστειλα) *Σαρίαν Ἥρα* (χάρτην τῶν λύσεων ἔστειλα) δεκάλεπτον γραμματόσημον σοῦ χρεωδῆσαι μόνον διὰ τὰς λύσεις ἐκστέτη φυλλοδίου τῶν «Ἐβδομαδιαίων Διαγωνισμῶν» ὅχι διὰ τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.) *Κόμητα τῆς Φέρας* (ἔξ, δά! νὰ μὲ «ζαλιῶς» ὅσον ὄλις σογὰ; δὲν εἶνε ζαλιώσα αὐτὸ) *Ζεφυριότα* (εὐχαριστῶ, ἔστειλα) *Ἡρώιδα τοῦ Σουλίου* (ἢ φωτογραφία ἐλήφθη) *Πλοῦτοχου Νέμου* (εἰγε ἀπὸ πέρισ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόρθεσα νὰ τὰ δημοσιεύωσ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔπασε, καὶ ἔμεινε φαίνεται δὲ δὲ ὁ συγγραφεὺς νομιμασ ὅτι δὲν τὸ θέλω, τὸ ἔδωκε ἄλλῳ) *Κόμην* (βραβεῖα ἔστειλα) *Πανελλήνιον Πόθος* καὶ *Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα* (φωτογραφία ἐλήφθησ, βραβεῖα ἔστάτσαν) *Στεναγμὸν τοῦ Ἀέμου* (ἔχει καλῶς) *Ἄθραν τοῦ Φεραίου* (ἔχει καλῶς) *Ἀηλοκιομένησ Βασιλάς* (ἔστειλα ἐν νέον) *Ἑλληνομοῦ Αἰσθηματος* (ἔχει καλῶς) καὶ ἄλλοσ μοῦ ἐγράψα περὶ αὐτῆς τῆς διαλέξεως τοῦ καθηγητοῦ σου;) *Τὸ Σβυστομάς Κανθὴ* (δὲν ἐχει

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμός Λύσεων 'Απριλίου - 'Ιουλίου.

(Αί λύσεις δεσφαί μέχρι της 17ης Μαΐου).

[Κατά τάνωτέρω προκηρυχθέντα, — τος σελ. 167, — από σημερινών αρχίζει ο νέος 131ος Διαγωνισμός των λύσεων, ο οποίος θα εξακολουθήσει μέχρι τέλους 'Ιουλίου.]

179. Δεξίγραφοι.

Του σώματός σου μέλος Μὴ ἄρθρον ἂν ἐνώσης Ἄρχατον ποιητὴν μας Ἐθύς θὰ φαυερήσει.

180. Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι βιβλίον χρῆσιμον Εἰς κάθε σπουδαστήν Ἐν γράμῃ ἂν μεταβάλῃς, Ποσὸς μὴν ἀριβάλλῃς Ὅτι ἐν κράτος γίνεται Εἰς τὴν Ἀμερικήν.

181. Ἀναγραμματισμός.

Ὁ Ὄσος τὸν καταγράσῃ Κατὰ τὴν Ἄγιαν Γραφήν Ἄν ἀναγραμματισθῇ, Εἰς μικρὰν ἱστορικὴν Νῆσον θὰ μεταβληθῇ.

182. Γωνία

- ***** = Μέγας Γερμ. φιλόσοφ.
+*** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
+** = Κράτος τῆς Ἀφρικής.
+*** = Ἠρώς ἡμιθέος.
+** = Κόρη τῆς Τρωάδος.
+*** = Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.
****+***** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

183. Κρυπτογραμματικὸν

- 1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμός.
2 1 6 2 8 = Ποτόν.
3 2 4 2 6 = Ἀνάξ.
4 5 6 1 5 = Κράτος.
5 3 6 2 8 = Ποταμός.
6 7 8 8 5 = Πτηνὸν.
7 8 5 1 5 8 = Προφήτης.
8 5 3 4 7 6 1 5 = Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννητοῦ τοῦ ἔθνους

184. Κεχωρμένον Γνωμικόν

Ἀφαίρων τρία γράμματα καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἥν ἐνύπνουνται σειρὰν, σχηματίζεις γνωμικὸν ἐκ τριῶν λέξεων: Μᾶνη, ἰσθμός, δρχος, Πάρος, ἔλος, κησις, ἔλιο, παιδίον, ὄστις.

185. Ἀκροστιχίς

Τάχρικα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατά σειράν μίαν ἀπὸ τὰς Ἐρινιάδας: 1, Ἀρχατος θεός, 2, Θρητιόν, 3, Ἠμιθεός, 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 5, Ποταμός τῆς Ἱταλίας, 6, Ἀστερισμός.

186. Ἐλλειπσοῦμρονον

ατα - ε - ουου

187. Γύψος

τι τι τ μ τι Ροιά είν' είν' είν' είν' είν'

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 13
110. Μυστήριον (μὲς, τυρίον). — 111. Δεπτά-ἐπτά. — 112. Ἀγιον-Αἰγαίον. — 113. Χλόη-χολή.
114. Α Δ Π Ο Χ Η Α Π Ο Δ Δ Ω Ν Ο Χ Δ Ο Σ Η Ο Σ Ν

116. Πᾶν μέτρον ἄριστον (Ἢ ἀνάγνωστὸς κατὰ στίχους ἐκ τῶν κάτω, λαμβανομένου ἑνὸς γράμματος ἀριστερόθεν καὶ ἑνὸς δεξιόθεν ἐναλλάξ). — 117. ΧΙΟΣ ΨΑΡΑ (Χιὸς Ψ, Ἰδ-6Α, Ὑσκάρ, ΣάρΑ). — 118. Φ(Ο)ι ἐτὴν ἀλ-θειαν κᾶν πικρά ἤ. — 119. Ἐνδεία συγγίζει φρενάς (ἐν διά σὺν χί - ζή - φρ ἔν ας.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Α 29, θερμῶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σου. — Γλυκεῖα Ἑλλάς. (1β' 73)

ΛΥΡΑ ΤΟΥ ΦΕΡΑΙΟΥ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Α νταλλάσω σ. ρ. καὶ γραμματισμοῦ. — Θ. ἂν Ἐλπιδά ρ. Σ. Χαλκίδα. (1β', 75)

Ο γι, ἀγαπῆ Ἀλλι, δὲν θὰ μείνω διὰ πάντοτε εἰς Σύρον.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΑΦΕΖΕΣΗΣ

Γόρθη ἐν Χαλκίδι Σάλλογος ὑπὸ τὴν ἑπωνυμίαν «ΦΡΙΑΜΒΟΣ», σκοπὸν τὴν εὐρύτεράν διδασκίαν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ Δημοψήφισμα. Οἱ συγδρομηταὶ ἀπευθυντὸν εἰς τὸν Γ.Γ.Τζιῶτην Χαλκίδα. Αἱ συδρομητικαὶ εἰς τὴν Ἀσπλησισμένην Κόρην Poste-restante Χαλκίδα. Ζητοῦνται πανταχοῦθεν δραστηριοὶ ἀντιπρόσωποι. (1β', 77)

Σ υγχαίρω τὴν ἀγαπητὴν μου Μόνωσιν διὰ τὸ βραβεῖον τῆς — Ἀσπλησισμένην Κόρη (1β', 78)

Π ροτεινω ἀλληλογραφίαν μετ' ἡμῶν Ζανουθὰ καὶ Μηκροκὴν Στουρήν. — Ὁρειῶδες Βᾶς (1β', 79)

Εὐχαριστοῦμεν τοὺς πέρουσι ψηφιστὰς μας. — Πανελλήνιος Ἰβήτος, ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ (ὑποψήφιος Δημοψήφισματὸς 1912).

ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΠΡΕΣΒΙΩΝ

Ἀγαπητοὶ Συναδελφοί! Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὑμῖν τὴν ἰδρυσὶν πανταχοῦρου κόμματος διὰ τῆς ἐνώσεως διαφόρων συλλόγων καὶ προσωπῶν συγκεντροῦντων κομματικὴν δύναμιν. Σκοπός: Ἡ διδασκίς τῆς Διαπλάσεως, καὶ ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸ Δημοψήφισμα, διὰ καταρτισμοῦ ἰδικήσεως συνδουρισμοῦ τοῦ κόμματος. Οἱ ἐπιβοηθῶντες δὲ νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς αὐτὸν, παρακαλοῦνται δηλοῦσαι τὴν ἀσφαλή αὐτῶν διεύθυνσιν. Θὰ δοθῶσι μεγάλα βραβεῖα. Διαικίωμα ἔγγραφή: καὶ συμμετοχῆς εἰς τὸ Δημοψήφισμα δραχμαὶ 2.50 ἑτησίως. Διεύθυνσις: Pierre D. Pascalis, Poste-restaute, Athènes. — Οἱ ἀρχηγοί:

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ (1β', 81)

Μ ἄνην τῆς Ἐλευθερίας, ποῖα Μ. Μυστικά ἐπέγρατε καὶ παρεδῶσατε εἰς τὸν Ε.Μ.; μήπως ἐλάματε λάθος: Ἄγνωνα τῆς Εὐευχίας. (1β', 82)

Τώρα πᾶ δὲν θὰ παθεῖ στή γῆ ἀπὸ τὴν χαρά σου, κἀρ Πρόεδρα τοῦ Συλλόγου «Φριάμβος»! — Τσοῦχτρα (1β', 83)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 17ου ΦΥΛΛΟΥ (Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 165)

ΑΘΗΝΟΝ: Εὐγενία Λαμπραδοῦ, Ἑλλη Μεμισα, Χρυσὸ Παγγῶν, Σαλάβα τῆς Ἠπειροῦ, Λεωνίδας Κ. Μωραΐτης, Στέφανος Βέστης, Νίκις Βέστης, Ἰωκ. Κ. Ἀτκόου, Ἰάκωβ Μ. Ρούσος, Γ. Α. Ρογιάς, Βασίλ. Α. Λαζαρίδης, Ν.Κ. Ζαχαρίας.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δημ. Παπανικολάου, Τασούλα Λαυρετιδου, Μυρ. Β. Ἀκριβιάς, Στέφ. Χρ. Φιλιππὰς Βλάχ, Ι. Παλαμάς, Παν. Ι. Μπακουλαγῆσος, (16, 17) Δημ. Παπανικολάου.

Ε Π Α Ρ Χ Ι Ω Ν:

ΒΟΔΟΥ: Α. Γ. Κούτσικος, Ἰω. Στ. Τσιβίνας, Σπ. Ἐμ. Κασίκας, Ἀριστ. Σ. Σπαρτός, Δημ. Ε. Κουσιάδης, Δημ. Χ. Χριστοδουλοῦ, Π. Α. Μανώλης, Ι. Ζούκαλος, Ἀριστὴ Ι. Χρυσοβαλάνη.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γογγύ, Ἀριστοτέλης τοῦ Πίνδου, Ἀθ. Σ. Γούσης, Στέφ. Ἀντ. Ἀσωνίτης, Εὐάγ. Ἀν. Παπαναστασάτος, Ν. Γ. Ἐλευθέρης (16, 41).
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀσπὴν Π. Ρ. Ἀλεξάνδρου.
ΔΑΡΔΑΝΕΣ: Ἄννα Α. Σηλυβερδίδου, Ἀριστ. Παπαγεωργίου.
ΔΙΜΝΗΣ: Δημ. Κ. Δημουλάς, Μιλ. Γ. Σαββάκης, Εὐάγ. Μπελλάσος.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Καίτη Ματοπούλου, Ν. Γ. Πολυμηνάκος, Ἄνδρος Παπαδοπούλου.
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Κορδαλία Κ. Κασαρίτου, Εὐν. Κ. Κασαρίτης.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἀνεμόνη, Κ. Ι. Φαρμακίδης, Γιαν. Β. Παπανικολάου, Ι. Σ. Βασιλείου.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Μαρίτ Α. Κορμαντάρου.
ΣΥΡΟΥ: Σπ. Ι. Κολοκοῦρη, Μαρταρίτ Μ. Ἐβρεῖ.
ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Δικλῶς Μενεξές, Κωνστ. Θ. Κουσιάδης.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Ἀθ. Στ. Παπαγιώννης, Βασ. Τράμπα, Στ. Α. Καραῖσος.
ΥΡΑΣ: Ἰωάν. Ν. Γιαννουλίδης, Γ. Ἐμ. Παπακωνσταντῆς.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ζ. Κ. Βαμβακούλας, Ἄναστ. Π. Παπαναστασίου.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ

ΔΑΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Γ. Ν. Παπαϊωάννου.
ΔΕΞΙΑΝΑΡΒΙΑΣ: Ἐνδοξος Ἰωακῆς, Ζερβαίτης, Ἄδρα τῆς Μεσογαίης, Χρυσάλλης.
ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ: Τὸ Σύνταγμα (16, 16).
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Β. Θ. Οικονομίδης, Μαρία Ἀν. Μπορνέλου.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἐλευθερία Κοζμάρια.
ΚΥΔΑΡΩΝ: Ἀθηνά Κ. Δάδνικα.
ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Ρέσμα τοῦ Βοσπόρου, Βαλιτῆ, Ἄντ. Σβῆτος (16, 17).
ΜΙΝΙΑΣ: Γ. Π. Πατριμῶς, Α. Σιδεράτος, (16, 17).
ΡΟΣΤΟΒΙΟΥ: Σπ. Ι. Κοντός (15).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁδῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδία καὶ ἐληρώθησαν οἱ εἰς τὴν ΒΑΣΙΛ. Θ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ ἐν Ἑκαλίειο, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Η. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ἐν Χαλκίδι καὶ ΚΟΡΑΛΙΑ Κ. ΚΑΣΤΡΙΤΟΥ ἐν Νέω Φελλῶ, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας διασπας ἀπὸ τῆς Ἀσπλησῆς.
Πλεονάζει δρ. 0,20 διὰ τὸν προσεχὴ Διαγών.

Οἱ ἀποσταλάντες ἀνεὺν δεκαπέτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφῶνται, οὗτα οἱ ἀποσταλάντες πεντάπετον ἀντὶ δεκαπέτου. (Γραμματισμοῦ ὀδηματινῶν 10 παρά λουδονματῆ 6 εἰς τὰς ὅσας διὰ 10 λεπτά χρονοῖσεται γραμματισμοῦ 20 παρὰ).

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1911,

κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ παλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.